

ИДЕНТИТЕТ И ДУША

Све на нашој дивној планети везано је за односе међу душама. Из тих односа произилазе неспоразуми, сукоби, ратови, али (што је најлепше) и истинска љубав. Будући да је душа, према схватањима др Бранислава Петронијевића, апсолутно несвесно, важно је да се зна да је освешћивање душе везано за њено препознавање од стране њеног двојника – личности. Свака личност је посебна, јер има своју самобитност, што подразумева персоналност, односно идентитет – оно што је разликује и издваја од других личности. То што је идентификује као посебност је њен идентитет.

У космосу не постоји ништа исто, те тако не постоје ни две идентичне личности. Личности настају именовањем новорођене душе. Развојем душе стичу се све бољи услови да личност схвати да има душу и да о њој треба да брине. Неки људи одживе свој живот и никада не помисле на своју душу. Ко брине о својој души (тако мисле сви продуховљени појединци и народи) не може да мрзи друге и пази шта мисли, говори (пише), како се понаша, шта заступа, води рачуна о својим навикама, свом карактеру и темпераменту и свестан је да сâм ствара своју судбину. Суштина свих проблема у односима између душа је однос идентитета према сопственој души. У процесу самоосвешћивања и довршавања душе, највећи успех је усаглашавање између примарне и секундарне душе, које су суштина сваке личности.

Познато је, да је свака новорођена душа, чије је трајање један живот, нека врста кодираног, тешкопроменљивог програма, јер је одређена примарном душом, генетским и космичким кодом, именом, уникатном примарном ћелијом и за сваку јединку посебним искуством, које се повећава од зачећа до смрти. Стога, намеће се питање: зашто би неко мрзео било којег другог човека, када зна да је он кодиран (програмиран) и тек након довољног самоосвешћивања – самопроменљив.

Именовањем нове душе постаје идентитет, који се обликује и региструје као посебна личност. Када индивидуа схвати да има душу, а свака душа има име, долази до самосознаја. Нова (секундарна) душа од родитеља добија само темперамент. Примарна душа је вечна, кроз низ живота се довршава, одраз је

карактера, а усавршава се програмом примарне ћелије, космичким кодом, именом и искуством.

Слободном вољом човек може да мења само себе, односно своју структуру личности, уколико то чврсто одлучи и оствари низом у којем су најважнији жеља, воља, вера у себе и посебно живом менталном представом новог себе – као циља. При томе, не може непосредно да мења услове живота, односе међу људима, нити животну представу у којој има посебну улогу. Мењањем себе посредно утиче на сва остала бића. У томе се крију чар и сврха живота. Оног момента када се именована нова душа (идентитет, личност) и стара, примарна душа, препознају, почиње довршавање душе и њен убрзани напредак. Од тог момента људи постају племенити, мудри, великодушни, врли, препуни љубави и доброте. Зато ја веома важно да идентитет (особа која је према схватању теозофа Божанствена звезда) што пре то схвати и личним примером помогне и другим душама да се освесте.

Све душе имају исти циљ – повратак Извору. Имати свој идентитет значи посебност коју треба неговати и с поносом је уградити у раскош живота. Тако се чува звездоликост.